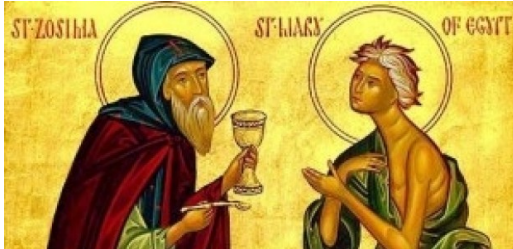




Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBlicație EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 5-a din Post (a Sfintei Maria Egipteanca)



Arhimandritul Ilie Cleopa

Astăzi este **Duminica a cincea a Postului Mare**. Fiecare zi în post trebuie să fie o nouă treaptă care ne urcă spre cer, și ne apropie de Învierea lui Hristos. De aceea suntem datori, frații mei, să ne silim zi cu zi la rugăciune, la înfrânare, la post, la împăcare duhovnicească cu toți oamenii, la milostenie, la părăsirea păcatelor prin spovedanie și la unirea cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie.

Cel mai potrivit timp de pocăință și despățimire pentru noi toți este Postul Mare. **Acum să ne ostenim. Acum să ne rugăm mai mult. Acum să părăsim mândria, mânia, ura, îndoiala, desfrânarea, necredința și tot păcatul.** Acum să ne împăcăm cu Dumnezeu, până mai avem viață și timp de pocăință. Nu vedem cu toții câtă suferință este în lume și câți mor fără nicio pregătire creștinească? Cum vor fi izbăviți de osândă cei ce mor în beție și desfrâu, cei ce mor în ură și procese, cei ce mor în erezii și în întunericul necredinței? Cine îi va elibera din chinurile iadului, dacă o viață de om pe pământ nu le-a ajuns să creadă cum trebuie în Dumnezeu și să facă fapte bune de pocăință? Să ne ferească Mântuitorul de un asemenea sfârșit înfricoșător, fără salvare.

Tot astăzi Biserica Ortodoxă face **pomenirea Sfintei Maria Egipteanca**, pe care ne-o dă ca model de pocăință pentru toți. Această cuvioasă a fost în tinerețe o mare păcătoasă. Dar ajungând la Mormântul Domnului nu putea să intre în biserică pentru păcatele ei cele cumplite. Atunci, venindu-și în fire a început să plângă cu amar pentru păcatele sale și după ce s-a închinat, s-a făcut pustnică în pustiu la Iordan. Acolo s-a nevoit singură 47 de ani, răbdând grele ispite, foame, gânduri, frig și lupte de la diavoli. La urmă, fiind descoperită de cuviosul Zosima, un sihastru sfânt, acesta a spovedit-o, a împărtășit-o cu Sfintele Taine și, după încă un an, a aflat-o adormită în Domnul și a înmormântat-o acolo. Pomenirea ei se face la 1 aprilie. Vedeți cîți ani s-a pocăit ea pentru păcatele făcute la tinerețe?

Să urmărim și noi pe calea pocăinței. [...] **Continuați cu postul și cu rugăciunea.** Dar cereți numai cele de folos pentru mântuire. **Împăcați-vă cu Dumnezeu și cu oamenii și aveți mare grijă pentru copii.** Să rugăm pe Bunul nostru Mântuitor să ne scape de tot păcatul și să ne primească, dincolo, de-a dreapta Sa, cu toți sfinții Săi.

Smerita cugetare



Cel ce aleargă după cinste, ea fuge dinaintea lui, iar cel ce fuge de dânsa, cinstea aleargă după el și propovăduitor al smereniei lui i se face înaintea tuturor oamenilor. Fugi de slavă (deșartă) și vei fi slăvit. Teme-te de mândrie și te vei mări.

ȘFÂNTUL ISAAC SIRUL

Viața Bisericii



Sărbătorile pascale în vremea lui Covid-19

Prof. univ. dr. Nicu Gavriluță | Doxologia.ro

Trăim vremuri speciale, nu le-aș spune grele. Vremuri grele au trăit bunicii noștri care mergeau la război. Acum, Dumnezeu ne pune la încercare credința. **Sunt multe provocări în vremea lui Covid-19.**

Una este cea a **disoluției atenției** și a puterii noastre de concentrare. Nu ne mai putem concentra firesc, continuu. Gafăm imponderabil. Obligați să stăm acasă, nu mai avem puterea să lecturăm 20-30 de pagini dintr-o carte și apoi să reflectăm profund, în singurătate și tăcere, la cele citite.

O altă încercare dată de Dumnezeu în postul pascal al anului 2020 ține de **probele singurătății și depresiei**. În plină eră a digitalizării, noi riscăm să devenim simple monade. Trăim într-o lume suprapopulată de oameni singuri. Comunicăm superficial între noi și ratăm cu voioșie comuniunea. Ne descoperim sufletul pustiu și mintea goală. Nu avem forța interioară de a rezista demonilor crizei. Unii ajuns în pragul sinuciderii. Alții, cu o fantastică stimă de sine și așteptări pe măsură, consultă terapeuții.

Ce-i de făcut? Pentru mine, cel puțin, este clar că soluția nu-i una miraculoasă. Ea vine din partea noastră, a tuturor. Este o soluție spirituală. În esență, ea ne solicită reactivarea străvechilor tehnici de **antrenare a atenției, de concentrare, rugăciune și meditație**. Lumea occidentală, profund secularizată, le-a redescoperit în formula sincretică a misticismului oriental, sau în versiunea insolită a noeticii și practicilor de tip New-Age. Necesarele exerciții de concentrare, meditație și relaxare sunt practicate chiar și la birou, în timpul mesei de prânz. Noi n-am ajuns (încă) până acolo.

Din fericire, avem la îndemână **spiritualitatea ortodoxă, cu învățăturile Patericului și cu practicile isihaste din filocalii**. Maestrul ne lipsește, însă fiecare îl întâlnește pe cel pe care-l merită. Ortodoxia românească ne cere să (re)descoperim (și) virtuțile uitate ale creștinismului nostru. Mă gândesc mai întâi la **simplicitate**. Apoi am în atenție **disciplina interioară**. Fără ea nu va exista în veci ordine socială, randament și eficiență.

Principiul este simplu: **ce este în tine, în sufletul și mintea ta, se răsfrânge inevitabil și asupra celorlalți**. Rigoarea și luciditatea ar fi alte două virtuți uitate pe care le-am putea reactualiza astăzi cu real succes. Arta de a ne întinde cât ne este plapuma se cere impetuos reînvățată.

Survenirea în lume a lui Covid-19 ne obligă să reflectăm și la inedita asumare a sărbătorilor ciclului pascal. Este momentul să înțelegem mai profund semnificațiile postului și Floriilor; ale Joimăriței și Blajinilor; ale Ispasului și Rusaliilor; ale lelelor și Călușarilor. Aceste superbe nestemate ale culturii populare românești – pe nedrept marginalizate în era globalizării – conferă sens vieții, rafinându-ne gustul pentru mister și inefabil. Totul culminează cu asumarea personală a dramei răstignirii, morții și învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, suprema hierofanie din istorie, așa cum o definea Mircea Eliade.

Este momentul să revenim cu picioarele pe pământ, dar să rămânem cu capul orientat spre Cer. Să-i mulțumim Bunului Dumnezeu pentru încercările pe care ni le dă și să ne dorim să primim de la El doar ceea ce ne este cu adevărat de folos!

Viața duhovnicească



Diferența dintre regret și pocăință

Arhimandritul Pavel Papadopoulos | Doxologia.ro

Citim în Sfânta Scriptură că Iuda s-a căit: „Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi arhierilor și bătrânilor cei 30 de arginți, zicând: Am greșit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea. Și el, aruncând arginții în templu, a plecat și ducându-se s-a spânzurat” (Matei 27, 3-5). Nu s-a pocăit. Și exact pentru acest motiv a ajuns la sinucidere.

Ce este regretul și care este diferența dintre regret și pocăință? Regretul este atunci când omul înțelege greșeala lui, când înțelege că a greșit, că a păcătuit, îi pare rău pentru faptele sau gândurile sale, în general pentru modul de viață pe care l-a avut în trecut. Acesta este regretul. Însă aceasta nu este pocăință. Sau am putea zice că este o pocăință incompletă. De ce?

Pocăința nu înseamnă doar să înțelegi

greșeala din trecut, ci și să începi procesul de schimbare. Iuda a înțeles că a greșit, dar nu a completat pocăința sa, nu s-a schimbat, a rămas în tristețea pe care i-a provocat-o simțământul păcatului lui, având ca rezultat împingerea sa în deznădejde. Pocăința are, așadar, două direcții. Una către trecut, și alta către viitor. Te pocăiești pentru greșelile trecutului și, în același timp, crezi și încerci să devii al lui Hristos. Pocăința este o mișcare dinamică, nu e ceva static. Am făcut o greșeală și o accept. Nu! Am făcut o greșeală, o accept și, mai mult, o depășesc. Nu rămân acolo, nu cochetez cu păcatul meu, ci-l spovedesc, și mai mult, privesc înainte, spre viitor.

Pocăința înseamnă nu doar evitarea răului, ci și facerea binelui. Vedeți în spitale, când merge doctorul la un pacient, îl examinează și constată boala. Pacientul nu spune nimic, nu are niciun rost să zică. Știu că

am o problemă cu stomacul meu. Știu aceasta, însă de acum va trebui să încep procedura de vindecare. Cunoașterea problemei nu rezolvă problema însăși. Este primul pas, însă nu ajunge. Va trebui să încercăm să rezolvăm problema, până va exista un câștig. Așa și aici, faptul că admit că sunt iubitor de arginți este un început. Însă acest lucru nu înseamnă pocăință. Pocăința va fi întregită atunci când voi începe să cultiv milostenia. Biserica noastră, vedem, ne scoate în evidență atât de mult pe **Sfânta Maria Egipteanca**, încât unii părinți o numesc „pocăința întruchipată”. Cu alte cuvinte, ea este persoana care a demonstrat într-adevăr ce înseamnă să te pocăiești. Și-a recunoscut păcatul și a luat hotărârea de a se schimba. Nu a rămas neclintită, ci a început un proces de descoperire a lui Hristos. Din păcatul desfrânării, trece în viața feciorelnică, din asediul clienților ei, trece în asediul iubitelui sufletului ei, Hristos. S-a apropiat de Hristos, L-a dorit, și-a întors dragostea ce o avea înainte pentru desfrânare, către Hristos, către feciorie. Observăm, așadar, că pocăința nu a fost doar pentru un moment, ci a reprezentat o încercare continuă de descoperire a harului, a lui Hristos.

Noi însă se vede de multe ori că facem invers. **Facem un păcat, îl spovedim, iar după puțin timp iarăși cădem în el.** Iar acest proces durează ani întregi. De ce? Pentru că nu avem pocăință, ci regret. Recunoaștem că am greșit, dar de la acel punct nu începem procesul de vindecare a greșelii.

Sfintele Paști înseamnă **trecere**. Iudeii serbau trecerea din robia egipteană, prin Marea Roșie, în libertate, în pământul făgăduinței. Acum și noi serbăm Paștile. Noi însă sărbătorim ceva mai profund și esențial, ceva ce s-a petrecut prin harul Domnului nostru Iisus Hristos. **Sărbătorim trecerea de la păcat – din întuneric, la Lumina lui Hristos.**

Învierea Domnului, așadar, am putea spune că înseamnă pocăință. Învierea noastră personală este pocăința noastră.

Lectură

Cititi aici



Viața Sfintei Maria Egipteanca



Taina împărătească bine este a o păzi, iar lucrurile lui Dumnezeu este cuviincios și slăvit a le descoperi și a le propovădui.

Pe urmele sfinților



În viața Sfântului Antonie cel Mare întâlnim următorul episod.

Într-o seară, stătea în fața colibeii sale din deșert și se ruga pentru mântuirea sufletului, pentru alungarea patimilor și pentru dobândirea harului Sfântului Duh. La un moment dat, privind către cerul înstelat, i-a venit în minte următoarea rugăciune: „Oare există în acest deșert un alt ascet care să aibă o viață duhovnicească mai intensă decât mine, ca să merg lângă el și să mă folosesc de îndrumarea lui?”. Atunci îngerul Domnului i s-a arătat și i-a spus: „Există în Alexandria un cizmar care are o viață duhovnicească mai bogată decât a ta și de la care ai ce să înveți!”.

A doua zi sfântul a mers în oraș și l-a

găsit pe cizmar. A început să-l întrebe despre viața lui. Acela, după multe ezitări, presat de rugămintele ascetului, i-a spus:

– Trăiesc în această colibă sărăcăcioasă împreună cu soția mea. Avem copii care s-au căsătorit și au ajuns la casele lor, și de atunci eu și soția mea trăim ca frate și soră, în curăție și în viață duhovnicească, nădăruind că ne vom mântui. Tot ce câștig din slujba mea de cizmar împart în trei părți. O parte o dau săracilor, o parte o dau bisericii și restul pentru nevoile noastre de zi cu zi.

Ascetul îl întreabă din nou:

– Și totuși, ce altceva mai faci?

– Nimic altceva, doar că în fiecare seară ies pe veranda casei, privesc spre oraș și spun în sinea mea: „Toți se vor mântui, numai eu voi ajunge în iad!”.

Atunci ascetul s-a luminat. Pentru o astfel de smerenie adâncă, cizmarul se ridicase duhovnicește deasupra nevoițelor lui din deșert.

(Părintele Damaschin Grigoriatul, *Minunile – mărturie a dreptei credințe*)